

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת ויצא תשע"ט לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף ס"ב

ע"ש. אם כן מובן שפיר דמלאך הוי שלישו עולם, דגויתו כתרשיש, כרוחב הים שהוא שלישי עולם.

וכתוב בידי משה (שם) שמעתי בשם גדול אחד, דזהו שאמר יעקב אין זה כי אם בית אלקים, דלכאורה הרי ארבעה מלאכים הללו היו שלישי יותר מן העולם, והאיך היו יכולים לעמוד בעולם. אך מצינו בבית המקדש שהיה בו נס עומדים צפופים ומשתחויים רווחים (אבות ה-ה), וכיון שכאן היה מקום המקדש על כן החזיק המקום יותר משיעורו, ומזה דן כי אין זה כי אם בית אלקים ע"כ.

והיינו כי מדה זו שמועט מחזיק המרובה היה נמצא רק בבית המקדש מגודל קדושתה, שאין שום דבר תופס בו מקום. ואמרו (יומא כא.) מקום ארון אינו מן המדה [אינו תופס למעט ממדת החלל של בית כלום, דתניא ארון שעשה משה יש לו עשר אמות אויר לכל רוח כשניתן באמצע בית הכפורת, והרי כל החלל לא היה אלא עשרים על עשרים], וכרובים בנס הם עומדים [גופי הכרובים שעשה שלמה עומדין בארץ אצל ארון, אחד בצפון ואחד בדרום, ובכנפיהם עשרים אמה פרושות מקיר אל קיר, נמצאו הכנפים מחזיקים את כל החלל, נמצא עובי הגוף אינו מן המדה].

ואמרו (פסחים סד:) הפסח נשחט בשלש כתות, וכת השלישית עמה מועטין. פעם אחת ביקש אגריפס המלך ליתן עיניו באוכלוסי ישראל, אמר ליה לכהן גדול תן עיניך בפסחים, נטל כוליא מכל אחד, ונמצאו שם ששים ריבוא זוגי כליות, כפלים כיוצאי מצרים, ואין לך כל פסח ופסח שלא נמנו עליו יותר מעשרה בני אדם ע"כ. וכתוב בדרשות לחם שלמה (דרוש עב) דלפי זה היו שם י"ב מליונים ישראל ועוד יותר, ואיך החזיק אותם העזרה בשלש כתות,

וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי, ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית אלקים, וזה שער השמים (כח-טז). ברש"י ואנכי לא ידעתי, שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה ע"כ. וכבר תמהו דהרי איהו עד חרן אזיל, כי מטא לחרן אמר, אפשר שעברתי על מקום שהתפללו אבותי ולא התפללתי בו, יהב דעתיה למיהדר וקפצה לו הארץ. וכאשר גמר תפלתו בעו למיהדר, אמר הקב"ה צדיק זה בא לבית מלוני ויפטר בלא לינה, מיד בא השמש (חולין צא.). ואם כן שפיר ידע שהוא נמצא במקום המקדש, ולמה אמר ואנכי לא ידעתי. וגם מה שהאריך לומר בלשון שלילה 'אין זה כי אם בית אלקים', די באמרו 'זה בית אלקים'. וגם למה הכפיל תיבת 'זה' עוד הפעם וזה שער השמים, הוי ליה לכוללם יחד, 'זה בית אלקים ושער השמים'.

ונראה דהנה בגמרא (שם) תנא כמה רחבו של סולם, שמונת אלפים פרסאות, דכתיב והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, עולים שנים ויורדים שנים [משמע כי הדדי ולא זה אחר זה וכן יורדים], וכי פגעו בהדי הדדי הוו להו ארבעה [צריך רוחב הסולם להחזיק ארבעתן], וכתוב ביה במלאך (דניאל י-ו) וגויתו כתרשיש [שמו תרשיש], וגמירי דתרשיש תרי אלפי פרסי הוה ע"כ. וכן אמרו במדרש (ב"ר סח-יב) רבי ברכיה אמר עולם ושליש עולם הראה לו, עולים אין פחות משנים ויורדים שנים. ומנין שהמלאך שלישו של עולם שנאמר וגויתו כתרשיש ע"כ.

וביאורו דאיתא בגמרא (פסחים צד.) שיתא אלפי פרסי הוו ע"ש. אמר כן שמונת אלפים פרסאות הוי עולם ושליש עולם. ובתוספות (שם ד"ה כל) הביא ממדרש דכל העולם כולו, שלישי ים, שלישי מדברות, שלישי ישוב

(רש"י במדבר יג-כה), ואיך מקום של ד' אמות מחזקת כל ארץ ישראל, ועל כרחך שיש כאן קדושת הבית המקדש, אשר שם אין שום מדה, ועל כן גם מקום קטן של ארבע אמות מחזקת ארץ ארבע מאות פרסה. וזהו שאמר 'אין זה כי אם בית אלקים', מונח רביעי, מה שארץ ארבע מאות פרסה מונחת במקום של ארבע אמות, זה לא יתכן כי אם בבית אלקים, ואם כי עדיין לא נבנה המקדש, מכל מקום הרי זה גם עתה 'שער השמים', שמכוון נגד בית המקדש של מעלה, ושפיר יש בה גם כעת קדושת המקדש שמתפשטת מלמעלה.

*

ואמר לו ה', והיה זרעך כעפר הארץ (כח-יד). ולא אמר לו ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, וכמו שאמר לאברהם (כב-יז). ונראה כי יש בזה עוד סוג של ברכה, דאיתא בגמרא (יומא כב): רבי יונתן רמי כתיב (הושע ב-א) והיה מספר בני ישראל, וכתיב (שם) אשר לא ימד ולא יספר. לא קשיא, כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן בזמן שאין עושין רצונו של מקום ע"כ. וכתוב בעץ יוסף, רבים מקשים אם היו אין עושין רצונו של מקום והיה להם מספר, וחזרו בתשובה, איך אפשר שתיכף לא יהיה להם מספר. אך יש לומר שהצדיקים אף שיש להם מספר בכמות, מכל מקום אין להם מספר באיכות, כמו שאמרו (שהש"ר א-סד) ילדה אשה אחת במצרים ששים רבוא בכרס אחת, זו יוכבד שילדה את משה, ששקול כנגד כל ישראל ע"כ. ואמרו (בבא בתרא קכא): על יאיר בן מנשה שקול כרובה של סנהדרין. וזהו הכוונה כאן בזמן שאין עושין רצונו של מקום יש להם מספר בכמות ובאיכות, וכאן כשעושים רצונו של מקום אין להם מספר באיכות, שעולה מספרם לרבבות עד אין מספר וחקר. וכאשר יעשו תשובה יעלו לערך אשר לא ימד ולא יספר ע"כ.

והנה עפר הארץ שהיה יעקב שוכב אז עליה, הרי קיפל ה' אז כל ארץ ישראל תחתיו, וכל אמה היה מקופל בתוכה מאה פרסאות, היינו יותר מששים רבוא פעמים כנגדו, ואף שבכמות היה עפרה מקום קטן, מכל מקום באיכות הוא שוה רבבות פעמים יותר. ואמר לו ה', 'והיה זרעך כעפר הארץ' שהוא שאתה שוכב עליה, כי כל אחד מהם יהיה שקול הרבה פעמים יותר ממה שהוא בכמות.

*

והנה הראה ה' ליעקב בחלום, סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו (כח-יב). ואיתא במדרש (ב"ר סח-יב) והנה סלם זו סיני [גמטריא של סלם], מוצב ארצה (שמות יט-יז) ויתיצבו

וכיון שכת השלישית לא היה רק מועטים, אם כן היו כמעט כולם בעזרה בשני כתות, ואיך היו כולם שם במקום קטן וצר [וכנראה הכוונה דאיתא במשנה (תענית כו)] האיך קרבנו של אדם קרב, והוא אינו עומד על גביו], ועל כרחך דהיה מועט המחזיק את המרובה.

ומעתה יש לומר כי יעקב ידע שפיר כי זהו המקום שהתפללו בו אבותיו, ולעתיד יהא המקום מקדש ה', ולכן התפלל שם, אבל לא ידע כי גם עתה היא מקודש, שהרי עדיין לא נבנה הבית, ולכן וישכב במקום ההוא, אבל כאשר ראה מראה הסולם שמוצב ארצה וראשו מגיע השמימה ומלאכי אלקים עולים ויורדים בו, ואיך מחזיק המקום ההוא שלישי יותר מהעולם, ועל כרחך דיש קדושת המקדש עליה גם עתה, ויש בה מעלת עומדים צפופים ומשתחיים רווחים, והוא מטעם דהוא מכוון נגד מקדש של מעלה, וקדושתה בוקעת ויורדת למטה, על כן כאשר הקיץ משנתו אמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי, שאם ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה.

ואמר שוב מה נורא המקום הזה 'אין זה כי אם בית אלקים', המראה הזה של ארבעה המלאכים שעולים ויורדים בו, אי אפשר להיות רק במקום שיש בה קדושת בית אלקים, אשר שם אין שיעור של מדידה. והנגינה 'מונח רביעי', מה שמונח במקום הזה על הסולם ארבעה מלאכים, ומה שמונח כאן חלק רביעי שאין לה מקום כלל, כי הם מחזיקים שמונת אלפי פרסי, והעולם הוי רק שית אלפי פרסי, אם כן חלק הרביעי, שתי אלפי פרסי, והיינו המלאך הרביעי, אין לו מקום, ובאמת מונח כאן גם חלק הרביעי הזה, ועל כרחך דיש כאן קדושת בית אלקים, אשר אין בה מדידה והגבלה. ואם תאמר הלא אכתי לא נבנה המקדש, ואיך נתקדש המקום. על זה אמר, כי 'זה שער השמים', שהרי מקדש של מעלה מכוון כאן, וקדושתה מתפשטת עד למטה, ועל כן מקום המלאכים אינו מן המדה.

אך אכתי יש לדון בזה, דאין מזה הכרח כל כך דוהו שער השמים, שהרי הדברים לא היו שם במציאות אלא בחלום, והרי אמרו (נדה ל): שאדם ישן כאן וחולם חלום באספמיה. ויתכן לראות בחלום גם דברים שאינם יכולים להיות במציאות. ויש לומר כי עוד הכרח היה ליעקב מחלומו, דהנה ה' אמר לו, הארץ אשר אתה שוכב עליה לך אתננה ולזרעך (כח-יג). ובגמרא (חולין צא): מאי רבותיה [ארבע אמות משכבו הבטיחו לתת לבניו], אמר רבי יצחק מלמד שקפלה הקב"ה לכל ארץ ישראל והניחה תחת יעקב אבינו, שתהא נוחה ליכבש לבניו [כד' אמות] ע"כ. ולכאורה הרי ארץ ישראל היא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה

בתחתית ההר, וראשו מגיע השמימה (דברים ד-יא) וההר בוער באש עד לב השמים וכו' ע"ש.

ונראה עוד בזה, דהנה הכתוב אומר (שמות לב-טו) ויפן וירד משה מן ההר ושני לוחות העדות בידו, לוחות כתובים משני עבריהם, מזה ומזה הם כתובים. ואיתא בגמרא (שבת קד.) אמר רב חסדא מ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין. ואמר רב חסדא כתב שבלוחות נקרא מבפנים ונקרא מבחוץ [האותיות הפוכות והתיבה הפוכה, ולא אשמועינן אלא שהיה החקק נוקב את כל הלוח, ולפיכך היו מ"ם וסמ"ך בנס], כגון נבוב בובן, בהר רהב, סרו ורס, [לא היו בלוחות, אלא תיבה בעלמא נקט] ע"כ. ויש להבין הלא לא עביד קוב"ה ניסא למגנא, ומהו התועלת שיהיו הלוחות נקראים גם מעבר השני בתיבות שאין להם ביאור ופירוש כלל. וגם למה נכתבו על שני לוחות אבנים, ולא סגי באבן אחת גדולה.

ויש לומר על פי מה שכתב בדרשות חתם סופר (ח"ג קכ: ד"ה והנה) לבאר מה שהראו ליעקב במראה הסולם הרומזת על התורה שניתנה בסיני, דרמז בזה ארבע חלקי התורה, פירוש רמז דרוש סוד, היינו ד' מלאכי אלקים ממונים על זה. וכל המייגע בתורה באמת בשתי אלו, פירוש ודרוש, שזהו בידינו, בזכות שתי אלו הקב"ה פותח לו שערי חכמה בשתים האחרים, רמז וסוד, מגלין לו רזי תורה, וזהו עולים תרי ואחר כך יורדים תרי, כששתי אלו עולים מאתנו, אז יורדים כנגדם שתיים האחרים עכ"ל.

וביתר ביאור, דאיתא במשנה (אבות ו-א) רבי מאיר אומר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה וכו', ומגלין לו רזי תורה, ונעשה כמעין שאינו פוסק וכנהר שמתגבר והולך ע"ש. וזהו על דרך שמצינו באברהם אבינו (ב"ר סא-א) שזימן לו הקב"ה שתי כליותיו כמין שני רבנים, והיו נובעות ומלמדות אותו תורה וחכמה ע"ש. ונראה דזהו שאמרו (נדרים נוה.) וממדבר מתנה (במדבר כא-יח), כיון שאדם עושה עצמו כמדבר שהוא הפקר לכל, תורה ניתנה לו במתנה ע"ש.

אך זהו רק בעוסק בתורה לשמה, וכמאמרו של רבי אלעזר בר רבי צדוק (נדרים סב.) עשה דברים לשם פעלם [לשם הקב"ה שפעלם וצוה עליהם], ודבר בהם לשמם, אל תעשם עטרה להתגדל בהם, ואל תעשם קורדום להיות עודר בו. ואמרו (שם) שלא יאמר אדם אקרא שיקראוני חכם, שיקראוני רבי, אשנה שאהיה זקן ויושב בישיבה, אלא למוד מאהבה וסוף הכבוד לבוא ע"ש. והעוסק בתורה לשמה אז התורה פרחית לעילא (תיקוני זוהר י כה:), אבל הלומד שלא

לשמה אז רק עד השמים חסדך, ולא מעל לשמים (פסחים ג:). וזהו שהראו ליעקב בחלום, שכאשר האדם מייגע עצמו על תורת הנגלה, פשט ושלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן, והוא לומד אותה לשמה, שמלאכי אלקים עולים בו, שראשו מגיע השמימה דייקא, אז מלאכי אלקים יורדים בו, ונותנין לו השגת התורה בסוד ה' ליראיו.

והנה הארבעה מלאכים הם נגד פירוש דרוש רמז וסוד, ושלשה מלאכים הם מכוונים נגד הארץ, שביחד הם שית אלפי פרסי כמדת הארץ. אבל המלאך הרביעי שמכוון נגד סוד אינו יורד כנגד הארץ של העולם, אלא באויר שהוא חוץ לעולם, כי רק להצדיק שפורש עצמו מכל עניני העולם, ואין לו עוד שייכות לארציות, והוא מופקר מכל תענוגי העולם כמו מדבר, אליו יורד המלאך הרביעי ללמדו תורה.

ונראה דענין זה הראה ה' בנתינת לוחות הברית בידו של משה, שהיו כתובים משני עבריהם, מזה ומזה הם כתובים, אשר מעבר אחד היו כתובים על שני לוחות, כתב אשר כל אחד יוכל לקרותם כראוי ולהבין פירושו, אבל מצד השני היו כתובים באותיות שאין פירושם וביאורם מובנים לפשוטי עם, בובן רהב וסר, והוא ללמד כי התורה נארגת מפרד"ס, פירוש רמז דרוש סוד, ועבר אחד של השני לוחות רומזות על פירוש ודרוש, ועבר השני של השני לוחות רומזות על רמז וסוד, שאין ביאור לפשוטן של דברים, אלא הם רמזי תורה וסודותיה, אשר לא כל אחד מבין ומשיג אותם. והמייגע עצמו על התורה בשני הלוחות מעבר אחד, נותנין לו מן השמים השגה גם בעבר השני, שמגלין לו רזי תורה ונעשה כמעין המתגבר, ומשיג גם דברים נסתרים בתורה, שאין שאר בני אדם משיגים.

והנה יעקב הוא עמוד התורה, איש תם יושב אהלים, וי"ד שנה בבית עבר לא שכב אף לילה אחת, והפקיר עצמו לתורה, והיו מלאכי אלקים עולים, השני מלאכים הממונים על פשטות התורה, היו מעלים תורתו למעלה, וראשו מגיע השמימה, כי תורתו לשמה פרחית לעילא, על כן הראו לו שיזכה למלאכי אלקים היורדים בו, שיגלו לו רמזי וסתרי תורה במתנה מן השמים.

ולכן אחר שראה מראה נבואה ההוא, הבין מה שנאמרה בתורה 'מזה ומזה הם כתובים', אשר לאיזה צורך היתה זאת, לעשות נס שיוכלו לקרוא בהלוחות מעבר השני אותיות התורה שאין להם ביאור. והיינו כי המייגע עצמו בתורה בעבר הראשון, זוכה להבין ולהשכיל גם העבר השני, אף שאין שכל האדם משיגו מעצמו. וזהו שאמר אין 'זה' כי אם בית אלקים, לזכות לתורה שמעבר 'זה' היינו העבר הראשון, זה תלוי כפי יגיעתו בתורה בבית אלקים,

יושב ושונה בהתמדה בבתי כנסיות ומדרשות. 'זוה' היינו העבר השני, אשר מזה ומזה הם כתובים, זהו מתנת אלקים מן השמים, וזהו שער השמים. ולכן בא הנגינה 'מונח רביעי', שזכה במראה זו לזכות לכל ארבעה חלקי התורה שהיו מונחים בתוכו, כי המייגע על פשט ודרוש, נותנין לו מן השמים במתנה גם הרמו והסוד. נוש' לרמו 'סלם' אותיות למד' מ"ם סמ"ך, שלימד אותו הענין של מ"ם וסמ"ך שבלוחות היו בנס, שזה היה עבור שהם כתובים משני עבריהם].

*

וסיים ואמר, והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלקים, וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך (כח-כב). ונראה דהנה הכתוב אומר (דברים טו-כב) ולא תקים לך מצבה אשר שנה ה' אלקיך, וברש"י לא תקים לך מצבה, אבן אחת, להקריב עליה אפילו לשמים, ורק מזבח אבנים ומזבח אדמה צוה לעשות, ואת זו שנה, כי חק היתה לכנענים. ואף על פי שהיתה אהובה לו בימי האבות, עכשיו שנאה, מאחר שעשאוה אלו חק לעבודה זרה ע"כ.

ובחתם סופר (קמג: ד"ה ויקח) ביאר, כי מצבת אבן של יעקב לא היה אסור מטעם מצבה, שהרי לקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה (כח-יח), ומתחלה כתיב (כח-יא) ויקח מאבני המקום [משמע טובא], ואמרו חז"ל (חולין צא:): מלמד שנתקבצו כל אותן אבנים למקום אחד, וכל אחת ואחת אומרת עלי יניח צדיק זה ראשו, תנא וכולן נבלעו באחד ע"כ. ובפרקי דרבי אליעזר (פרק לה) ש"ב אבנים היו מהמזבח שנעקד עליו אביו ע"ש. אם כן מצבת אבן של יעקב לא היה אסור מטעם מצבה, כי נעשה מאבנים הרבה שנעשו אבן אחת על ידי נס, והיינו אשר אהב ה' ובו בחר. וזהו גם המצבה שנסך עליו בבואו מבית לבן (לה-יד). ולכן לא תמצא מצבה אחרת אצל יעקב או אצל שארי האבות ע"כ.

והענין ששנה ה' מצבה, אבן יחידי, ובוחר במזבח של אבנים הרבה, כי זה בא ללמד, שישנם אנשים שאינם דואגים רק על טובת עצמם, שיהא להם פרנסה

טובה, דירה נאה וכו', ולא איכפת להו במצב של אחרים לעשות עמהם חסד. ועל דרך זה יתכן גם ברוחניות, רוצים להתעלות בתורה ועבודה לעצמם, ולא משימים לב ללמד ולהעלות חבריהם בני דורם. וכבר המליצו אנכי עומד בין ה' וביניכם (דברים ה-ה), מדה זו שאדם אומר תמיד 'אנכי' הוא מסך המבדיל בינו לבין קונו. כי עולם חסד יבנה (תהלים פט-ג), וזהו אחד מסימני בני ישראל, שהם רחמנים וגומלי חסדים (יבמות עט.), שהם דואגים תמיד על אחיהם. וגם ברוחניות תורת חסד על לשונה (משלי לא-כו), ודרשו (סוכה מט:): תורה ללמד זו תורת חסד. ועל זה אנו מתפללים תמיד יחד ללמוד וללמד' לשמור ולעשות. ועל כן העובר את ה' על אבן יחידי, שדואג רק על עצמו, על זה נאמר ולא תקים לך מצבה אשר שנה ה' אלקיך. ואינו חביב ואהוב אצל ה' רק מזבח אבנים, קיבוץ של אבנים הרבה, שדואג גם לטובת אחרים, עבודה זו חשובה בעיניו. אמנם מצבת אבן של יעקב, שהיה מתחלה י"ב אבנים נגד הי"ב שבטי י-ה, ונתחברו ונתאחדו יחד לאבן אחת, להיות כולם כאיש אחד בלב אחד, מצבה זו חביבה ביותר על ה', שכל הכלל ישראל יחד נתאחדו בו לגוף אחד.

והנה אמרו (פסחים פח). מאי דכתיב (מכה ד). והלכו גוים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר ה' אל בית אלקי יעקב וגו', אלקי יעקב ולא אלקי אברהם ויצחק, אלא לא כאברהם שכתוב בו הר שנאמר (בראשית כב-יד) אשר יאמר היום בהר ה' יראה, ולא כיצחק שכתוב בו שדה שנאמר (שם כד-טג) ויצא יצחק לשוח בשדה, אלא כיעקב שקראו בית שנאמר (שם כח-ט) ויקרא את שם המקום ההוא אל בית אל ע"כ. וביאר במהרש"א כי הר ושדה רומזים על ב' הבתי מקדשות שנחרבו, וציון שדה תחרש, ויעקב קראו בית, זהו הבית האחרון שיבנה במהרה בימינו שיהיה בו שמירה מעולה ומיושבת כבית ע"ש. ובהיות שחורבן בית שני היתה בשביל שנאת חנם (יומא ט:), וכאשר יתוקן עון זה נזכה שיבנה הבית השלישי שקראו יעקב בית. על כן אמר 'והאבן הזאת אשר שמתי מצבה', שאבן זו רומזת לאחדות של הי"ב שבטי י-ה, שנתאחדו יחד לאבן אחת, כאשר יהיו ישראל בבחינה זו, אז 'יהיה בית אלקים' דייקא, נזכה לבנין השלישי שקראו יעקב בית.

הגליון הזה נכתב על ידי

מוה"ר ר' אלי יוסף ברוין הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוס בתו למזל טוב	מוה"ר ר' שמואל דוד פישער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוס בנו למזל טוב	מוה"ר ר' זכרי שטיינמנץ הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו למזל טוב	לע"ג הר"ר יצחק שלום ע"ה בר' משה ג"ו נפטר י"ז כסלו תשס"ב לפ"ק - תנצבה. נכתב ע"י בנו מוה"ר ר' אשר אנשיל בינעט הי"ו
מוה"ר ר' ברוך צבי הארענשטיין הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למזל טוב	מוה"ר ר' שמשון שווארץ הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בנו למזל טוב	מוה"ר ר' שרגא צבי שפיטץ הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בנישואי בתו למזל טוב	מוה"ר ר' מנחם ליכטער הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו באירוס בנו למזל טוב
מוה"ר ר' אהרן שלמה וויינארטן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצות	מוה"ר ר' שמחה ראזענפעלד הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהכנס בנו לעול התורה והמצות	מוה"ר ר' צבי קאהאן הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למזל טוב	מוה"ר ר' נתנאל בר"י ווייס הי"ו לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בנו למזל טוב